

FARNÍ ZPRAVODAJ

květen 2020

ročník 23

Církev československé husitské, farností Blansko a Vyškov, pro
Boskovice, Brřov, Āernou Horu, Křtiny, Lysice, Rájec, Rudici, Skočovnu
Lhotu, Vítějeves, Jeřkovice, Račice, Rousínov, Ruprechtov a Švábenice

BIBLICKÝ VERŠ NA MĚSÍC KVĚTEN:

Ježiš nám říká: „Vaše srdce, ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce jsou mnoho příbytků, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. A cestu, kam já jdu, znáte.“

(Janovo evangelium 14, 1 až 4)

Milí čtenáři, milí farníci, přátelé, lidé blízkého srdce našemu společenství.

V letošním květnu prožíváme dobu velikonoční a svatodušní. Postupně, dá-li Bůh, budou se rozvolňovat různá, jistě potřebná opatření v době, kterou prožíváme. Měli jste více času na různé věci, které jste léta nestíhali, byli jste více se svými nejbližšími?

První, co bychom měli nyní slyšet, je, že nemoc – v případě jednotlivce ani v rovině celosvětové pandemie – není Boží trest, ale výzva pro nás! Ālověk je nemocný, zranitelný a leckdy bezmocný, aby se na něm projevily Boží skutky. Abychom tam, kde si uvědomíme hranice našich možností, věřili v Boží milost a zakusili jeho přítomnost.

Proč přišel korona virus?

Jeden z našich farníků mně zaslal toto ohlédnutí k osobnímu zamyšlení.

Lidstvo dostalo patrně takovou chorobu, jakou asi potřebovalo ...

Přestávali jsme si vážit dárce života, samotného Boha, ztratili k Bohu úctu a pokoru, mysleli jsme si, že Boha k ničemu nepotřebujeme, že jsme si sami nejlepšími bohy.

Přestávali jsme si vážit zdraví, a tak přišla taková choroba, abychom si uvědomili, že na něm záleží. Přestávali jsme si vážit přírody a tak přišla taková choroba, aby byl pobyt v ní pro nás tak vzácný. Přestali jsme umět fungovat v rodinách a asi proto nás tato choroba zavřela do našich domovů, abychom se jako rodina opět naučili fungovat. Přestávali jsme si vážit starých a nemocných, a tak přišla taková choroba, abychom si připomněli, jak jsou zranitelní. Přestávali jsme si vážit zdravotníků a lékárníků, a tak přišla taková choroba, abychom zjistili, jak jsou nepostradatelní. Přestávali jsme mít úctu vůči učitelům, a tak nám tato choroba zavřela školy, aby si to rodiče mohli sami vyzkoušet. Mysleli jsme, že si můžeme koupit všechno, být kdekoli a s kýmkoli chceme, a tak jsme dostali takovou chorobu. Zaměřovali jsme hodně pozornosti na náš vzhled a porovnávali se, proto nám tato choroba zakryla tváře, abychom pochopili, že tam netkví naše krása. **Mysleli jsme si, že jsme páni na téhle zemi, a tak přišla taková choroba, aby nás něco miniaturního, co ani není vidět, dokázalo zkrotit, dát nám příručku a trochu pokory.**

Říkám si s odstupem několika týdnů, kdy jsme nemohli slavit bohoslužby, setkávat se na biblických hodinách, děti v hodinách náboženství, nemohli jsme společně prožít Velikonoce ve společenství atd., zkrátka na co jsme celý život zvyklí, nad čímž jsem slyšel také tisíckrát „nemám na kostel, bohoslužby atd... čas, protože musím dělat to a to...“ Chybělo vám to, nebo je vám úplně jedno, že nás tato nemoc zavřela do našich domovů a alespoň se nemusíme vymlouvat, proč na Boží věci nemáme čas?

Tato choroba nám hodně bere, ale zároveň nám dává možnost se toho tak strašně moc naučit a pochopit, co je v životě nejdůležitější. Dostali jsme patrně chorobu na míru... Asi jsme ji jako lidstvo potřebovali. Dojdeme do pokory, pokání, změny a návratu k živému Bohu? To je to první, co bychom měli dnes slyšet. Nemoc – v případě jednotlivce ani v rovině celosvětové pandemie – není Boží trest, ale výzva pro nás! Člověk je nemocný, zranitelný a leckdy bezmocný, aby se na něm projevil Boží skutky. Abychom tam, kde si uvědomíme hranice našich možností, věřili v Boží milost a zakusili jeho přítomnost.

Vidět v Kristově světle celý náš život, Boha, druhé lidi, stvoření – to je úkol, s nímž nebudeme za celý život hotovi. Mnoha věcem i jako křesťané nerozumíme, ale „víme, komu jsme uvěřili“. Mnoho věcí jistě nevidíme správně, ale víme, že jsme byli slepí, „byli jsme tmou, ale Pán nás učinil světlem“ (Efezským 5, 8). Důležité je neztratit nikdy z očí Světlo světa. Neztratit brýle víry. Zatemněním je ale naše víra ohrožená stále. Proto se nebojíme přijít k Pánu s vědomím naší ubohosti, slepoty, nouze a nahoty – a nechme se pomazat „mastí k potření očí, abychom prohlédli“ (Zjevení Janovo 3, 18 c). Dívejme se na věci očima víry, nikoli rádoby velkýma očima strachu. Nenechme se znepokojit zpochybněním iluzí o klidném a bezpečném světě, protože falešné jistoty přece naše víra odhalila už dávno. A vydejme odvážně i ve tmě svědectví o Světle světa.

Váš bratr farář Martin

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
ty jsi se po své smrti ukázal svým
učedníkům jako živý.
Od strachu a úzkosti jsi je dovedl k víře.
Prosíme tě:
Ujisti i nás svou přítomností.
Dej, abychom uvěřili i my, kdo jsme neviděli.
Tobě buď sláva navěky. Amen.

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

3. AŽ 6. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH
A HOD BOŽÍ SVATODUŠNÍ

3. 5. Apoštolů Filipa a Jakuba

10. 5. Svátek matek

21. 5. Slavnost Nanebevstoupení Páně

31. 5. Hod Boží svatodušní – Letnice

SVÁTKY V MĚSÍCI KVĚTNU

HOD BOŽÍ SVATODUŠNÍ TZV. LETNICE, 50. DEN PO VZKŘÍŠENÍ PÁNĚ, V LETOŠNÍM ROCE 31. KVĚTNA 2020

Kde co je dnes kultovní a ikonické. Kultovní muzikál, kultovní film, kultovní hudební skupina. Přívlastek „kultovní“ se stal účinným nástrojem v rukách marketérů, kteří díky němu účinně zvyšují atraktivitu a povědomí o tom, co s tímto přízviskem chtějí prodat. A tak se něco prohlásí za kultovní, aniž by bylo jakkoliv specifikováno, jak se daná věc předmětem kultu stala, a kdo jsou jejími kultivátory, vyznavači kultu, pěstители hodnot s danou věcí spojených. Dochází tak někdy až k paradoxním situacím, kdy za kultovní je

vyhlášeno něco, co ještě ani nevzniklo, lidé se s tím neseznámili, ale reklama už předem hovoří o kultovní záležitosti. Podobně je nakládáno se slovem „ikonický“ – ikonická scéna, ikonický záběr, ikonická událost. Ikony už dávno nejsou výhradním pojmem z oblasti pravoslavné spirituality. Více ikon než ve všech chrámech na Dálné Rusi dnes najdete na plochách monitorů a displejích chytrých telefonů, kde plní úlohu piktogramů, tedy značek – odkazů, pod kterými se skrývají nejrůznější programy, či jak se dnes říká „aplikace“. Svět se odklání od institučních forem náboženství, ale náboženský jazyk si ponechává, jenom jím překvapivě označuje mnohé, co s náboženstvím a vírou tak úplně nesouvisí.

Rozhodl jsem se tomuto trendu jít navzdory, proto se neúčastním křtů knih, hudebních nahrávek či jiných výdobytků lidského ducha, a pokaždé, když mě o to někdo požádá, říkám: křtím lidi, těžko váš hudební opus či literární dílo vyzná, že věří v Boha Otce všemohoucího. Jestli chcete, pomodlím se za zdar a úspěch vašeho díla, tak aby se záhy stalo kultovní a ikonické. Nejenom věcem, ale i slovům se snažím dávat jejich původní význam a smysl, protože když tak nebudeme činit a stejnými slovy budeme popisovat zcela odlišné věci, nežli bylo po staletí zvykem, jenom tím budeme rozšiřovat už tak velikou míru zmatení přítomného v současném světě.

Tak tedy, přátelé v Kristu, četli jsme dnes a dokonce třikrát, z kultovní knihy zvané Bible, na rozdíl od jiných kultovních děl, z nichž mnohé došlo jen k několika málo reprízám, tato svůj kult potvrdila ve svých více než dvoutisíciletých dějinách jako nejčtenější, nejprekládanější a nejvykládanější kniha. Ta první citovaná scéna patří mezi ty nejvíc kultovní a ikonické: seslání Ducha svatého. Může být něco víc kultovního, víc ikonického? Všichni v ní zúčastnění apoštolové jsou součástí kultu, jehož dějiny se tehdy začaly psát, vpravdě ikonickou je ta známá scéna s ohnivými jazyky, které se rozdělily, aby na každém z nich spočinul jeden. Co nám ta známá událost z počátků církve může říct dnes? Třeba to, že náhled na jednu a tu samou věc může být zcela odlišný. Na jedné straně jsou lidé ohromeni tím, že slyší mluvit apoštoly svou vlastní řečí, ač pocházejí z různých koutů země, na straně druhé jsou lidé, kteří s posměškem řeknou: „Jsou opilí.“ To, co je pro jednoho znamením zvláštního vytržení, je pro druhého předmětem posměšků.

A tak je tomu dodnes. Je dobré připravit se předem na obě varianty, počítat s tím dopředu a nesnažit se zalíbit všem a za každou cenu. Někdo váš duchovní projev označí za mimořádný a jiný nad vámi mávne rukou, že jste se, v tom lepším případě, snad zbláznil, nebo, nedej Bože, i opilý? Vždyť jak jinak si vysvětlit, že plácáte takové nesmysly, jako že někdo vstal z mrtvých... Kult, který není modloslužbou, začíná tam, kde je při práci Duch svatý. Ta nejmíň pochopitelná, popsatelná a definovatelná osoba Boží Trojice. O Otci můžeme říct, že je Stvořitel, o Synu Ježíši, že je Vykupitel, ale kdo to je ten Posvětitel, který vane, kam chce, nejde zachytit, jeho účinek a moc nejdou vynutit a ještě se tak nesnadno kreslí na obrazy, protože zkuste namalovat vichr, aniž byste si pomáhali čímkoliv, co vichr nese a ohýbá? To je opravdu nadlidský výkon a nějaká holubice, se kterou si křesťanská ikonografie už po staletí vypomáhá, na to nestačí, protože je symbolem do duchovna vpašovaným z ornitologie. A tak musíme vzít za vděk obrázky apoštolů s plamínky nad hlavami, tomu říkáme Seslání Ducha svatého, ale to je přesně ta situace, kdy se mínění láme, jeden bude říkat: „jsou ve vytržení, zmocnil se jich Duch svatý,“ a druhý na to: „nechod'te na mě s Duchem, vždyť se na ně podívejte, jsou pod obraz, a to není ještě ani devět ráno!“ Ale možná, že i taková odmítavá reakce je lepší, nežli netečnost.

Nejhorší je, když jako křesťané v druhých žádnou emoci nevzbudíme. Lepší, když si o nás budou myslet, že jsme blázni, než když si nebudou myslet nic a netečně nás minou, protože si na nás ani nevšimli, že věříme v Krista. A proto mi jsou milejší „blázni pro Krista“, nežli věřící v utajení, pro které jsem si stanovil termín „kryptověřící“, což je pojem v podstatě totožný s pojmem „kryptoateista“, neboť věřící v utajení je de facto za věřícího převlečený nevěřící, ten, který nevěří už ničemu a nikomu – kryptoateista – a že jich je plná církev!

Z nevíry nás totiž probouzí Duch svatý, proto na něj věřím a strašně moc mu držím palce, aby se mu povedlo z nás zakuklených věřících, kteří se tolika věci bojí, udělat radostné lidi, kteří nebudou mít problém udělat si legraci ze sebe samotných, brát se s humorem, z nadhledu, protože tak nás vidí Bůh. Nauka o Duchu svatém leckoho odradí už svým názvem, považte, říká se jí pneumatologie. Do jejích hlubin jsem zatím příliš nepronikl, spíš se držím tak tak na hladině, spokojím se proto s tím, co o Duchu, té nejméně probádané osobě Boží Trojice, říká apoštol Pavel: „Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, Otče! – rozumějte „tatínku“. Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“

Bratr David

NAŠE POZVÁNÍ PRO VÁS

*Kdybyste cokoli potřebovali, neváhejte zavolat bratru faráři na mobil 777 707 709.
S dalšími dobrovolníky je schopen zajistit i nákup atd.*

POTŘEBUJETE SI POPOVÍDAT NEBO NĚCO PROBRAT S BRATREM FARÁŘEM?

Pokud potřebujete cokoliv vyřídit, zeptat se nebo domluvit s bratrem farářem Martinem Kopeckým, zastihnete jej před bohoslužbami nebo po nich.

ÚŘEDNÍ HODINY ve farní kanceláři, tj. Rodkovského 5 v Blansku, jsou:

- každé pondělí od 16:00 do 18:30 hodin

- každý pátek od 16:00 do 17:15 hodin

nebo kdykoliv na telefonu 606 702 768.

LEKCIONÁŘE, ZPĚVNÍKY, VÝKLADY NEDELNÍCH TEXTŮ

V posledním čase se někteří ptáte, zda je možné mít doma vlastní lekcionář (knihu, z níž čteme při bohoslužbách nedělní biblická čtení), výklad k biblickým textům, zpěvník nebo další duchovní literaturu.

Zájemci, hlase se u bratra faráře Martina.

ZPĚVNÍK

Mnozí jste si již všimli nebo využili... ostatním nabízíme. Naše zpěvníky, kancionály, za dobu svého používání jevily už známky „opotrebení“. To je dobře, že je používáme a neleží někde na poličce. Podařilo se nám zajistit opravu stávajících zpěvníků, aby nám mohly dobře sloužit dál. Bohu k oslavě a nám k duchovní radosti a povzbuzení. Můžete si vyměnit svůj zpěvník za nový. Informace podáváme při každých bohoslužbách.

MODLITBY

V modlitbě máme obrovskou sílu a duchovní moc. Každý máme na srdci nějaký modlitební úmysl. Chválu, díky, prosby, vyznání... Napište to, co Vám leží na srdci na kousek papíru, dejte bratru faráři. Zahrne Vaše prosby do společných přímluvných modliteb. Můžete je i vložit do schránky přímo v kostele. Společně se modlíme také na všechny modlitební úmysly v závěru

biblických hodin. Můžete dát konkrétní modlitební úmysly za nemocné, životní jubilea, osobní starosti...jak a co máte na srdci.

KNIHOVNA V BLANSKU

Jeden z počínů, který jsme mohli udělat během uplynulé doby, bylo vylepšení naší farní knihovny.

At' je naše knihovna hlavně živá! Seznam knih k zapůjčení najdete v kostele na poličce a u pana kostelníka si můžete domluvit vypůjčení konkrétní knihy, která vás zajímá.

Vřele doporučujeme vaši pozornosti!

SVĚDECTVÍ

Vypadá jako pomeranč propíchaný nabarveným řebíčkem. Coronavirus.

Od 1. března si vedu deník – a tak vím, že Izrael byl už od počátku o víc než pár kroků na před. Ostatně jako vždycky. Tisíce let jsou zvyklí na okolní nebezpečí. Mnohému bychom se od nich měli učit. Ano, už tenkrát se měly shánět ochranné prostředky všeho druhu. Nač však být generálem po bitvě. Spíš mě těší republikové šití roušek. Typicky české! Lid si poradí sám. Paradoxně nás tomu donutil a „naučil“ komunistický režim. Nic nevyhodit, všechno opravit. Neumím si tak představit Němce ani Francouze...

Jasně, že chci zůstat v Evropské unii a v NATO. Přesto mě bezelstné přiznání šéfky Evropské komise, že „my, co nejsme experti, jsme situaci podcenili“, srdečně rozesmálo. Expertů mají kolem sebe mnoho. Jenom jim nenaslouchají. Oni přece rozhodují a vládou! Jenomže většina šéfů EU sice bydlí v EU, ale „nežije“ v EU. Jejich životy jsou naprosto odlišné od podzámčí Unie. Narození se stříbrnou lžičkou, s elitní světovou univerzitou, bohatí, úspěšní, mocní. Žádné velké krize moc řešit nemuseli. Ostatně viz p. premiér. Zavidět ani vyčítat jim to nelze. Ale hodnocení a kritice se nevyhnou. Aspoň omluva by však byla na místě. V jiném povolání by okamžitě letěli...

Náš krizový štáb dělá, co může. Opozice z toho kupodivu netříská ideologický kapitál. Pochopila, že teď nejde o zideologizované politické pŕtky, ale o skutečnou polis – věc veřejnou, o lidi! Kéž by jim to všem vydrželo i poté!

Ostatně – ruku na srdce – nejvíc podcenilo situaci samo obyvatelstvo, když navzdory varování lidé odjížděli do rizikových míst. A to si vždycky všichni přejí „hlavně zdraví“. Dokonce infantilně „zdravíčko“! Kdeže, když dojde na lámání chleba, jsou peníze až na prvním místě. Svou neodpovědností nesou nepřiznaně a tiše odpovědnost za šíření viru. Nemistruju. Dokonce to i nějak chápu.

My z generace narozené v prvních poválečných letech nic takového nepamatujeme. Zažili jsme ještě komunistická zvěrstva 50. let a svěrací kazajku normalizace. Kdo se dnes blíží k padesátce, si už moc nepamatuje zavřené hranice a prázdné regály. A třicátníci? Otevřené hranice, jazykové vybavení, svoboda názorů, plně ledničky, technologické hračky, globální svět. A právě globální svět znamená, že nejen Čína, ale i Afrika a ... jsou za dveřmi našeho bytu. Totalitní režim stojí na strachu a poslušnosti občanů. Proto to Čína zvládá. Navíc Asiaté obecně mají větší respekt před autoritou a také úctu ke stáří.

Ve věcných a laskavých odpovědích Dr. Holmerové na otázky mladé reportérky na téma stáří a coronavirus jsem si připomněl, jak málo toho mladí vědí o stáří. Nežijeme pospolu už téměř tři generace. Individualismus svobodného demokratického světa k autoritám důvěru moc nemá. Ten zapeklitý zádrhel nás těžce vyučí tomu, že svoboda má své hranice tam, kde ohrožuje druhé, a tolerance není bezbřehá, ale jen „povolená úchylnka“ (viz latinský překlad).

Pár postřehů:

1. V současné situaci možná malicherný, ale přece: Sledujte bedlivě mediální tisková vystoupení politiků, členů vlády, zastupitelů, odborníků. Nejde o znalost oboru. Jde o jejich způsob vystupování, věcnost a racionalitu vyjadřování, chování i prezentaci. Srovnání moc lichotivé není. Hádejte pro koho?
2. Hledáme s přáteli člověka – muže, ženu – který má důvěru naší společnosti, nás všech bez rozdílu. Bohužel vím, že to nemůže být páter (to o nás církvích vypovídá mnohé). Umělec? Celebrita? No, nevím. A moudré spisovatele, neřkuli filosofy, historiky, sociology či psychiatry lidí tak moc neznají. Knihy se nečtou, v TV je nevidíte, jejich vliv nedoceněn a doslechneme se o nich většinou, až při jejich odchodu. Jistě, věřící lidé takového člověka hledat nemusují... ale přesto. Najde se někdo, kdo třeba práskne do stolu a klidně přizná, že je to mizérie a že má taky strach, ale snaží se nebát?!? A když jsme se neporvali při „sametu“, nebudeme se přece rvát nad rohlíky a necháme něco i bezdomovcům. Někdo, kdo nás kultivovaně napomene, potěší, posílí, uklidní. Někdo, s kým bychom společně s nadějí hledali odpověď, jaký to všechno má smysl, k čemu nás má tato zkušenost dovést.
3. Mysleme za všechny virem zasažené. Na zdravotníky všeho druhu a všechny, kteří se s nasazením starají o naše bezpečí. A modleme se za ně. Ano, taky mám strach. Ale snažím se nebát. Přejí nám všem, ať uneseme, co přijde. A ať to neseme s Boží pomocí.

Mgr. Jana Šilerová

Emeritní biskupka Církve československé husitské

— SPRAVEDLNOST —

V dnešním článku budiž nám inspirací verš z první knihy Mojžíšovy – Genesis 9, 5.

„ A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvíře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. Kdo prolije krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím. „

Spravedlnost je jedna z božích ctností, kterou bychom se měli řídit i my, lidé. Ne vždy tomu tak je. Když si pořádně přečteme úvodní verš, tak z něj jasně vidíme spravedlnost vůbec první vraždy v historii lidstva. Ti, z vás, kteří hádají, že jde o příběh Kaina a Ábela, hádají dobře. Tento příběh je přímo ukázkovým příkladem, jakým Bůh nastolil spravedlnost. Kain zabil Ábela a Bůh za to volal po spravedlnosti. Mohl Kain zabít, měl na to právo, ale on to neudělal. A to by nám mělo být inspirací. Bůh není pomstychtivý, ale spravedlivý.

V současné době se potýkáme s Koronavirovou pandemií, kterou někteří lidé chápou jako Boží trest. Ale zkusme se ohlédnout, co se za dobu pandemie změnilo. Lidé začali více dbát na hygienu, trávíme více času s rodinou. Díky karanténě někteří z nás zvolnili tempo a nabrali síly. Nakupujeme jen nezbytné věci. Kdyby chtěl Bůh zničit lidstvo, tak by nám určitě nedal možnost trávit chvíle s rodinou. Rozdrtil by nás jako červy. Jenže tohle není Boží plán, jsme přece stvořeni k obrazu Božímu.

Občas se setkávám s otázkami typu – Proč, když je Bůh spravedlivý, dopouští války? Ačkoliv se to zdá jakkoliv zvláštní, tak Bůh za nás války neukončí, ale předkládá nám Boží plány, jak můžeme války ukončit, nebo je vůbec nezačínat. Je to jen o nás, o lidech.

Prosím vás, bratři a sestry. Nesvádějme naše lidské chyby na Pána. Modleme se za nás všechny, spojujme se v modlitbách a hlavně setrvejme ve společenstvích ostatních bratří a sester. Přijde den, kdy nám Pán odpustí, a pak to bude jen na nás.

Váš bratr Michal Tesař z Blanska.

OTÁZKY, KTERÉ NÁS ZAJÍMAJÍ

Otázky, které nás zajímají – 4. Co je po smrti?

Existují tři základní pohledy na to, co se děje s člověkem po smrti. První z nich je, že po smrti přestává člověk existovat v jakékoliv podobě, nic ho již nikdy nečeká. Tento názor zastávají ateisté, ale také třeba saduceové v době Ježíše Krista. Druhý pohled, který mají křesťané a také některá jiná náboženství, je, že po své smrti člověk dále v nějaké podobě existuje, přičemž jde stále o tutéž osobnost. Konkrétní představy se však někdy i výrazně liší. Třetí pohled na tuto problematiku spočívá ve víře v převtělování, kdy po smrti člověka jeho život pokračuje v těle jiného člověka nebo i zvířete, přičemž podmínky nového života závisí na tom, jaký byl jeho život minulý. Takto věří především budhisté, hinduisté, ale žel i někteří křesťané (čímž ovšem ukazují, že ve skutečnosti křesťany nejsou; učení o převtělování je zcela nebiblické a mimo jiné naprosto znehodnocuje Ježíšovu oběť).

Připomeňme si nyní nejdůležitější biblické verše o podstatě člověka, smrti a vzkříšení:

Jób 19, 25-27: „*Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mě ledví po tom prahne v mém nitru.*“ Vzkříšený člověk bude ta stejná osobnost, která zemřela. To naprosto vylučuje převtělení do někoho jiného.

Genesis 2, 7 (Nová Bible kralická): „*Tehdy vytvořil Hospodin Bůh člověka z prachu země a vdechl do jeho chřípí dech života. Tak se člověk stal živou duší.*“ Biblický pohled na člověka je **holistický**, člověk je jednotou těla a duše.

Ezechiel 18, 4: „*Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší.*“ Učení o nesmrtelnosti duše je nebiblické.

Kazatel 9, 5-6: „*Živí totiž vědí, že zemřou, mrtví nevědí zhola nic a nečeká je žádná odměna, jejich památka je zapomenuta. Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje.*“ Mrtví žádným způsobem nežijí, nemohou nijak zasahovat do našeho světa, nelze s nimi komunikovat.

Kazatel 12, 7: „*A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.*“ Po smrti člověka se jeho tělo rozpadne, veškeré informace o něm však Bůh zná („*má je uloženy na svém nebeském disku*“; tyto informace však nemohou žít bez těla, stejně jako počítačový program uložený na vnějším disku nemůže fungovat bez počítače) a má jako Stvořitel moc jej kdykoliv znovu vytvořit (tedy vzkřísit) jako naprosto stejnou osobnost, jakou byl před smrtí (nové tělo však bude pro věčný život samozřejmě zbaveno všech degenerativních změn, nemocí a vad).

Jan 5, 28-29: „*Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou; ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.*“ Všichni zemřelí budou vzkříšeni a dozvědí se svůj věčný úděl – život v Božím království, nebo trvalá (druhá) smrt. Na základě čeho bude rozhodnuto, to jasně ukazuje Ježíšovo podobství o posledním soudu (**Matouš 25, 31-46**). Věčná muka, věčný oheň, o kterých se zde píše, znamená v biblické řeči věčný, nezvratný důsledek, což si můžeme ukázat na příkladu Sodomy a Gomory. O nich se píše v **Juda 1, 7:** „*Podobně jako oni i Sodoma, Gomora a okolní města se oddaly smilstvu, propadly zvrhlosti a jsou nám výstražným příkladem trestu věčného ohně.*“ Přesto na místech, kde tato města stávala, dnes žádný „věčný“ oheň nenajdeme. O druhé

smrti se píše ve **Zjevení Janovo 2, 11**: „*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.*“ **Zjevení Janovo 21, 8**: „*Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklánači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.*“

Lukáš 23, 43: „*Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti dnes, budeš se mnou v ráji.*“ Slíbil v tomto verši Ježíš „lotrovi“, který byl ukřižován vedle něj, že s ním bude ještě v pátek v ráji? Nikoliv. Smysl uvedené věty záleží na tom, kam umístíme čárku, která v původním textu nebyla. Ježíš zde používá tzv. přísežnou formuli. Ještě v neděli Ježíš říká Marii (**Jan 20, 17**): „*...Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratrům a pověz jim, že vystupují k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.*“ K tomu ještě poznamenám, že výraz „nedotýkej se mne“ lze také přeložit „nedrž mě“, což by zde asi bylo přesnější.

Podívejme se teď stručně na základní varianty křesťanského pohledu na to, co je po smrti:

1. Po smrti člověka se jeho duše oddělí od těla a vchází do nebe (pokud byl člověk „spravedlivý“), do pekla (pokud byl člověk ve stavu „těžkého hříchu“), nebo do očistce (ostatní), odkud mohou po čase odejít také do nebe (po prožití jistého „očistného“ utrpení a na základě přímluvných modliteb církve). V „soudný den“ po druhém příchodu Ježíše Krista vstanou všichni mrtví se svými těly, jaké měli na zemi, těla „spravedlivých“ budou „oslavena“. Takto věří církev římskokatolická, anglikánská, pravoslavná a starokatolická.
2. Obdobné jako v předchozím případě, nevěří však v očistec (některé protestantské církve).
3. Po smrti člověka dochází ihned (dle jiných při druhém Ježíšově příchodu) ke vzkříšení „spravedlivých“, účast na něm má i tělo, blíže to však nedovedeme určit, protože jde o nový způsob lidské existence. Ostatní budou vzkříšeni až „k soudu“. K poslednímu soudu dojde po druhém příchodu Ježíše Krista; kdy to bude, je Boží tajemství. Bezbožní („zlí“) nebudou věčně trpět v pekle, ale definitivně zemřou tzv. druhou smrtí (srov. naše vyznání víry: „... jsme přesvědčeni o smrti zla i zlých...“). Boží království bude nejen na nebi, ale i na přetvořené zemi. Toto je pohled naší církve (ČČSH) a těch protestantských církví, které nevěří v nesmrtelnost duše.
4. Po smrti člověk přestává existovat v jakékoliv podobě. Při druhém příchodu Ježíše Krista budou mrtví „spravedliví“ vzkříšeni, živí spravedliví „proměněni“ (získají „oslavené“ tělo) a společně vzati do nebe, žijící „bezbožní“ zemřou. Po tisíci letech budou mrtví „bezbožní“ vzkříšeni k soudu, po odsouzení zemřou definitivně „druhou smrtí“. Zachránění pak budou žít na obnovené zemi. Takto věří Církev adventistů sedmého dne a podobně také Svědkové Jehovovi.

Každý nechť sám zváží, který pohled nejlépe odpovídá biblickým textům. Je dobré si uvědomit, že ze subjektivního pohledu zemřelého je zcela jedno, jestli jeho vzkříšení proběhne ihned po smrti nebo za jakkoliv dlouhý časový úsek. On to bude v obou případech vnímat stejně. Ať už rozumíme problematice smrti a vzkříšení jakkoliv, buďme prosím tolerantní k jiným pohledům. Pripusťme, že skutečnost může být jiná, než jak to právě my chápeme.

Ing. Jiří Rokos z Černé Hory

PROŽILI JSME

SVATÝ TÝDEN, VELIKONOCE

Jak jsme slavili Svatý týden, Velikonoce, v letošním mimořádném roce L. P. 2020 v Blansku? Pokračovali jsme v intencích rozhodnutí naší vlády přispět k co nejrychlejšímu zastavení epidemie, a protože jsme chtěli být zodpovědní zejména vůči naší starší generaci, **nekonají se po několik týdnů v našich farnostech veřejné bohoslužby** podle obvyklého programu. Chtěli jsme a chceme však být s vámi spojeni modlitbou, pamatováním jeden na druhého, čtení Písma a společným slavením bohoslužeb Svatého týdne:-).

Uplynulé bohoslužby najdete na našich internetových stránkách www.drevenykostelik.cz. Můžete si je pustit, otevřít si zpěvník a slavit svátky s bratrem farářem, který se ve stejnou

dobu modlí v dřevěném kostele v Blansku. Naše víra není omezená časem, prostorem a momentální situací. S pokorou jsme prožili a radostně slavili letošní Velikonoce.

Jak to půjde, věřím, že se již brzy uvidíme osobně. Věřím, že se o to více budeme na sebe vzájemně těšit!

Bohoslužby jsme pro vás připravovali v malém společenství. Za našimi varhanami byli Niky Slavičková a Martin Jakubiček, lektorskou službu zajišťovala Tereзка Borková, Pašije četli Martinka a Robertto Bulgurovští a váš bratr farář Martin.

Nový paškál v blanenském kostele

Hod Boží velikonoční

*Varhanice Niky
zdraví z kůru od varhan*

NA KOSTELE A KOLEM SE STÁLE HODNĚ PRACOVALO.

Po dobu, kdy nemohly být veřejné bohoslužby, jsme stále něco zlepšovali, uklízeli a opravovali na kostele i v okolí. Pod kněžištěm kostela vznikla pěkná místnost pro celoroční vystavení betlému, věřím, že se rádi podíváte osobně.

*Obraz od pana Josefa Macka,
který nás uvádí k betlému.*

MÍSTA, KDE SE SETKÁVÁME

RUDICE – KAPLE SV. BARBORY

Naše církev má v Rudici kořeny sahající do roku 1921. Dá se říci, že se sousedními Jedovnicemi byla kolébkou v našem kraji. Z Rudice pocházel také jeden z kněží, kteří jako první působili v začátcích církve, bratr farář Rudolf Juřina. Bohoslužby se konaly celá léta v tělocvičně místní školy, v modlitebně v bývalém hostinci, v modlitebně adventistů sedmého dne, v obřadní síni v dělnickém domě. Po 2. světové válce měl zde být postaven Husův sbor.

K výstavbě vlastního kostela však nedošlo, protože na válkou poškozeném farním kostele v Blansku se konaly stálé nákladné opravy. V padesátých letech to potom už z politických důvodů nebylo možné. V roce 2002 byla dostavěna římskokatolická kaple sv. Barbory. Po hostinně máme tedy bohoslužby v tomto útulném liturgickém prostoru. Na rozcestí v rudické části Hajce byla naší farností v roce 2013 postavení nová Boží muka. Jedná se o národní Boží muka, neboť na čtyři světové strany, jsou v jednotlivých obloucích reliéfy svědků víry našeho národa. Zobrazují: věrozvěsty Cyrila a Metoděje, knížete Václava, Mistra Jana Husa a Jana Amose Komenského

Bohoslužby se zde konají od října do dubna v sobotu ve 14:00 hodin, od května do září každý pátek v 18:45 hodin. Každoročně se také koná 6. 7. v 19:00 hodin nad obcí Husova slavnost s průvodem, dechovou hudbou a hranicí. Půlnoční bohoslužba se koná na Štědrý den 24. 12. ve 23:30 hodin, a to pod širým nebem na návsi ve středu obce a doprovází ji dechová hudba.

**V LETOŠNÍM MÁJOVÉM ČASE BUDOU
U BOŽÍ MUKY V RUDICI – HAJCÍCH
BOHOSLUŽBY
V PÁTEK 1. A 8. KVĚTNA V 18:45 HODIN!!!
PŘIJĎTE PROŽÍT S NÁMI BOHOSLUŽBY
V PŘÍRODĚ!!!**

MÁM VÍCE ČASU, TAK...

Mám více času, tak mohu probrat pěknou řádku čísel Farního zpravodaje zpátky. Uvědomila jsem si přitom, že ani po letech neztratily nic na určité svěžesti a připomínají, jak zajímavý a pestrý byl a je život naší farnosti. Věřím, že tomu tak bylo v celé jeho historii, i tehdy, dokud ještě zpravodaj nevycházel, nicméně je snazší držet se tohoto spolehlivého svědectví a vrátit se k době, která ještě není tak vzdálená, ale přesto patří minulosti a že by stálo za to, věnovat tomuto tématu pozornost. Mezitím vstoupila do našich životů pandemie koronaviru a do její atmosféry patřila a patří spousta zpráv o jejím šíření, o snaze, jak jí co neúčinněji čelit, včetně až drastických opatření v podobě domácí karantény. Asi jste na jejím začátku také zažili vlnu telefonátů, kdy si lidé navzájem ověřovali, co se děje s jejich přáteli, s příbuznými i s bratry a sestrami z farnosti. Lidé začali pracovat z domova a ti, co měli doma děti, pomáhali svým potomkům s domácími úkoly a také se cvičili v trpělivosti. Nejvíce riziková skupina, tedy senioři, sledovali skoro celý den televizi, někteří ČT 24, jiní TV Noe, další internet, podle naturelu. Prostě jsme se potřebovali všichni zorientovat.

Můžu říct, že po týdnu jsem měla hlavu jako včelín a zatoužila jsem všechno omezit. Začít znovu myslet na Velikonoce, tím spíš, i na naši husitskou církev a musím se zmínit také o bohoslužbách na internetu, jak je to zvláštní, když jsou v kostele sami, ale v duchu si připomínají každého z nás. Moc mě potěšilo, že nám všem bratr farář osobně roznesl i v této době do našich schránek farní zpravodaj, abychom alespoň takhle mohli vnímat, že k sobě vzájemně patříme. Ve Vyškově a okolí jsme zpravodaj roznesli s manželem, abychom bratru faráři pomohli a ulevili mu ve starostech o nás. Kéž by si to uvědomili i další, že i v této době na nás nezapomněl.

Vrátila jsem se ke starším farním zpravodajům a najednou jsem je začala vidět ještě z jiného úhlu pohledu. Začala jsem je vnímat jako povzbuzující čtení. Jako když začnete uvažovat o svém životě, o všem, co jste prožili, o důležitých událostech, drobných příhodách a spoustě lidí, kteří nějak ovlivnili náš život. Byla zde zachycena podstatná část našich životů. Většinou věci dobré, ale i špatné až negativní, různá selhání, která se velmi nepříznivě odrážela na dobrém jménu církve a znamenala i těžké střety uprostřed církve. Ale hlavním bodem těch let byl život našich farností, především společenství a ruku v ruce s tím i změny v samotném prostoru, kde jsme se scházeli. To vše začal zachycovat zpravodaj před 23 lety, kdy byl náš bratr farář Martin v Blansku ještě jenom laickým kazatelem, a dá se říct, že za poklusu, protože většina z nás chodila do práce, řešila všechny možné starosti a náš mladý farář se musel starat nejen o duchovní rodinu ve svém kostele, ale i svou rodinu doma. Přesto se začaly dít různé věci, jako například komponované večery se zajímavými osobnostmi, koncerty, křesťanská školička a podobně. Do toho se tolikrát něco opravovalo, vylepšovalo ve všech kostelích. To vše by bylo dobré si připomenout už kvůli tomu, co všechno nám Hospodin dal a jak nám žehnal.

Jak půjdeme dál? Tuto otázku nechávám otevřenou, protože si na ni musíme odpovědět, každý sám za sebe...jaký je náš osobní vztah k Bohu, společenství farnosti i k ostatním, kteří je spolutvoří.

Vaše Lidka Hadačová z Vyškova.

NĚKOLIK POSTŘEHŮ A PROŽITKŮ Z NEOBVYKLÝCH VELIKONOC

Velikonoce roku 2020 se zapíší do našich současných dějin křesťanství jako zcela mimořádné a neobvyklé, neboť tyto nejvýznačnější svátky celého liturgického roku probíhaly bez shromáždění věřících či laiků. Bohoslužby zajišťovali v prázdných kostelích jednotliví faráři a duchovní a tyto bohoslužby byly živě šířeny prostřednictvím soudobé komunikační techniky. Bohoslužby zprostředkovávala věřícím a dalším zájemcům také Česká televize, která během svatého týdne velikonočního zajišťovala přenosy bohoslužeb téměř denně, avšak v omezených podmínkách a s respektováním hygienických a bezpečnostních opatření.

Na Květnou neděli, na Zelený čtvrtek a na Bílou sobotu byly ČT přenášeny mše římskokatolické církve. Pro bohoslužbu v extrémních podmínkách se ukázala nosná zástupnost katolického kněze, který je jejím podstatným činitelem a který ji pravidelně zajišťuje a drží, i když se věřící nemohou zúčastňovat jejího společného slavení z důvodu hygienického zákazu. Bohatost liturgických velikonočních obřadů byla tímto omezením poznamenána například na Zelený čtvrtek, kdy se z hygienických důvodů vypustil obřad mytí nohou, na Bílou sobotu se nekonaly křty, přestože právě s Velikonocemi je křest od nejstarších dob křesťanství spojován. Přijímání eucharistie však bylo součástí každé bohoslužby. Českobratrská církev evangelická zajišťovala bohoslužbu přenášenou v čase postu a pak na Velký pátek. Postní bohoslužba byla bohoslužbou slova s aktuálním kázáním bratra synodního seniora Daniela Ženatého a na písně zpívané sólově církevním kantorem Ladislavem Moravetzem. Na Velký pátek se ti, kteří vedli tuto bohoslužbu, jak farář, tak synodní senior, ze solidarity manifestačně zřekli přijímání večeře Páně, když se nemohli bohoslužby a přijímání účastnit členové sboru. Na lavicích byly fotografie členů sborů, aby se tak vyjádřila jejich sounáležitost. V evangelické církvi se ukázalo, jak je zásadní pro bohoslužbu s večeří Páně právě společenství věřících. Na Hod Boží velikonoční jsme zajišťovali bohoslužbu z kostela sv. Václava na Zderaze v Praze 2 – Novém Městě, na níž jsme se podíleli čtyři duchovní a dva hudebníci. Součástí bylo přijímání nás čtyř duchovních ze čtyř kalichů jako symbolické vyjádření čtyř světových stran (Lukášovo evangelium 13, 29). O týden později byla přenášena pravoslavná velikonoční liturgie z Komunitního centra Matky Terezy v Praze v Hájích, neboť pravoslavnými křesťany jsou Velikonoce slaveny o týden později, než se slaví v západní církvi.

Důležitou částí bohoslužby, jak postní, tak velikonoční, se ukázaly být především modlitby, prosby a přimlvy. Těmi se v církvích reaguje konkrétně na situaci šířící se nákazy, rizika a dopady, které z toho plynou a postihují mnohé země a mnohé lidi blízké i vzdálené. Svě konkrétní prosby a přimlvy zaslali věřící také prostřednictvím internetu a tyto nejrůznější vytištěné modlitby, přání a tužby se pak umísťovaly v kostele na určitém místě na znamení toho, že jsou společně předkládány Bohu.

Letošní Velikonoce v době koronaviru se svým charakterem nesly ve znamení pašijí – Ježíšova utrpení a kříže. Pašije zazněly na Květnou neděli, na Zelený čtvrtek i na Velký

pátek. Při čtení událostí o utrpení Ježíše Krista se střídali přítomní a kněz zpravidla četl slova Kristova. Nad pašijovými událostmi mohl rozjímat i každý věřící v soukromí při četbě Bible.

Také Český rozhlas zprostředkoval velikonoční bohoslužby, avšak nikoli z kostelů, ale ve studiové podobě. Rozhlasové bohoslužby se konaly ze studia Českého rozhlasu v Praze – Vinohradech, kam přicházeli jednotliví duchovní. Na Velký pátek, kdy připadla bohoslužba na Církev československou husitskou, zazněly pašije podle Tuháčkova misálu v podání bratra biskupa Davida Tonzara a jeho manželky dr. Hany Tonzarové. I přes časovou vzdálenost od vzniku tohoto liturgického textu jejich přednesem vynikla působivá krása slova, na kterou Alois Tuháček ve své umělecky pojímané liturgické tvorbě kladl značný důraz. Současně v sólovém zpěvu vyzněla i emocionálně silná hudební stránka tohoto obřadu, a to i přesto, že se původně počítalo se zapojením velkého pěveckého souboru. Obřad Velkého pátku v Tuháčkově misálu je tvořen žalmi, biblickými čteními a zpěvy sboru. Postupně znějí tři žalmy – Žalm 69, Žalm 22 a Žalm 121, přesněji jejich parafráze. Jako čtení jsou zařazeny úryvky z Izajáše 53. kapitoly, ze 3. kapitoly Skutků apoštolů a z 9. kapitoly listu Židům a následuje souvislé čtení pašijí podle Marka ze 14. a 15. kapitoly.

Během Velkého pátku zaznívají tzv. Žaloby či Výčitky (Improperia) „Lide můj, co jsem ti učinil.“ V Římském misálu jsou opakovaně uváděny připomínky Hospodinova dobrodiní vůči izraelskému lidu, za které lid svému Spasiteli „připravil kříž“. Tyto Výčitky se do západní liturgie dostaly prostřednictvím byzantského ritu. Vycházejí z biblických pramenů z proroka Micheáše 6, 3 i z 1. a 2. kapitoly pseudoepigrafní Čtvrté knihy Ezdrášovy. O jejich starobylosti svědčí Meliton ze Sard ve spise O Paše z 2. století po Kristu. S těmito velkopátečními žalobami se setkáváme ve Farského Českém misálu, podle kterého se slavily Velikonoce v Církvě československé (husitské) v roce 1920. Zde byl užit jejich překlad z latiny podle kněze a básníka Xavera Dvořáka (Český misál, s. 60-61). V Tuháčkově misálu jsou Žaloby Páně obsahově zaměřeny na dobrodiní Krista vůči lidstvu, které mu za to způsobuje utrpení. Po každém jednotlivém uvedeném dobrodiní zaznívá refrén: „Ó sílo tmy a hříchu, kdo smyje vinu tvou?“ (Tuháčkův misál, s. 94-101). K velkopáteční bohoslužbě náleží také přímluvné modlitby, které jsou v Tuháčkově misálu označovány jako Tužby. Poté zaznívá společná modlitba Páně, po které má následovat promluva. Na závěr se zpívá velkopáteční píseň, jakou je například píseň č. 247 „Dokonáno jest“.

Na Bílou sobotu se stalo vyjádřením letošního společného slavení Velikonoc rozsvícení svíce v domovech, když to nebylo možné při vigílii v kostelích. Světlo v liturgickém slavení církve symbolicky vyjadřuje Kristovo vzkříšení. V Jeruzalémě v místech Kristova hrobu podle svědectví pocházejícího ze 4. století stále svítilo světlo lampy a byly zde rozsvěcovány pochodně a voskovice při shromáždění křesťanů (Putování Egeriino, s. 107). V Římě i na dalších místech se o Velikonocích užívala různá světla, nakonec jediná svíce, která se nazývá „paškál“. Velikonoční svíce se rozsvěcuje se slovy: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění“. V katolických velikonočních obřadech nese paškál jáhen a průvod za ním vstupuje do tmavého kostela. Třikrát se pozvedá svíce se slovy „Světlo Kristovo“ (Lumen Christi) a následně se pak kostel rozsvítí. Svíce se postaví na svícen a všichni přítomní si od ní zapalují své svíce. Následuje velikonoční chvalozpěv „Exsultet“ (zajásej, raduj se). Jedná se o hymnus ze 6. století, který složil neznámý autor. Obsahuje myšlenky církevních otců Ambrože a Augustina (R. Tichý, Exsultet. Historie a liturgie velikonočního chvalozpěvu, s. 28). Český misál z roku 1919-1920, který měl za předlohu Římský misál, obsahuje symbolické jednání se světlem a svící, stejně tak i chvalozpěv Exsultet (Český

misál, s. 65-72). V Tuháčkově misálu jsou ve formuláři na Bílou sobotu odezvou zpěvy o světle, kterým je Kristus (Tuháčkův misál, s. 109-111). Současná Bohoslužebná kniha naší církve obsahuje také obřady Bílé soboty spjaté se symbolikou světla včetně velikonočního chvalo zpěvu Exsultet (Bohoslužebná kniha CČSH, s. 82-83). Na Bílou sobotu se koná také připomínka křtu, která je spojena se znamením vody a světla (Agenda CČSH 3. části, s. 81). Během rozsvěcení svíce zaznívá hymnus (Agenda CČSH 1. část, s. 113), který patrně pochází ze starokřesťanské křestní liturgie: „Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých a zazáří ti Kristus“ (list Efezským 5,14b). K němu je připojen verš z Janova evangelia: „On praví: Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“ (Janovo evangelium 8,12). Píseň je pojata jako hymnus, oslava Krista, který je světlem života (Janovo evangelium 1, 4-5). Tento hymnus o letošních Velikonocích na Bílou sobotu zazníval nad rozžehnutou svící na nejrůznějších místech v našich sborech i domovech a nesl se tichem noci...

Duben L. P. 2020

Tomáš Butta, patriarcha

CÍRKEV

TOLERANCE A ROVNOPRÁVNOST

Ačkolí se nepočítalo s větším počtem přihlášek a patent nebyl na některých panstvích ani vyhlášen, ukázalo se, že tajní evangelíci mají mezi sebou dobré spojení a k evangelické víře se jich přihlásilo 70 tisíc. Vzniklo 73 tzv. tolerančních sborů, převážně na venkově. První evangeličtí kazatelé k nám přišli z území dnešního Slovenska a Maďarska. Evangelíci však museli dál zapisovat své děti do katolických matrik a nemohli být jmenováni do většiny úřadů. Jejich modlitebny nesměly mít věže ani zvony. Museli si zřídit své vlastní hřbitovy. Kdo chtěl později k evangelické víře přestoupit, nesměl se účastnit evangelických bohoslužeb, dokud neprošel šestinedělním cvičením na katolické faře. Děti ze smíšených manželství musely být ze zákona vychovávány v katolické víře s jedinou výjimkou: syn evangelického otce směl být evangelík. Teprve tzv. Protestantský patent v roce 1861 učinil protestantské církve u nás rovnoprávné. Brzy po vzniku Československé republiky byla v roce 1920 obnovena i tato myšlenka tradice naší víry osobní a nezávislé. Dne 8. ledna 1920 byla vyhlášena reformním hnutím katolického duchovenstva. Utvořilo ji tehdy 140 bývalých římskokatolických duchovních poté, co byla Římem odmítnuta jejich žádost o možnost sloužit bohoslužby v českém jazyce. V čele hnutí stál ThDr. Karel Farský, spisovatel E. Zahradník – Brodský, G. A. Procházka a další. Již v roce 1921 se při sčítání lidu téměř 600 000 obyvatel ČSR hlásilo právě k církvi československé. Moderní způsoby práce, stylu života i zvěstování myšlenek získaly srdce lidí, kteří se vnitřně rozešli s tehdejší církví, ale ne s Bohem.

Chtěli žít křesťanství bez formálnosti. Po druhé světové válce se již k církvi československé hlásí téměř milion lidí. Bohoslužby, setkávání pro děti, mládež či starší generaci se konají na 3000 místech Československé republiky. Bohužel doba čtyřiceti let potlačování náboženství vykonala své. A tak se církev statisíců zmenšila na desetitisíce. Nic však neubralo na jejím poslání a ochotě služby člověku současnosti. Její dveře jsou otevřeny úplně každému člověku bez rozdílu vyznání (katolíkům, evangelíkům, pravoslavným...), světového názoru, lidem hledajícím i nevěřícím. Každý, kdo se touží něco víc dozvědět o Bohu, víře, Bibli, je srdečně zcela nezávazně zván. Může se kdokoliv na cokoliv zeptat z celé škály prostoru lidského života. Do současnosti zůstává a je spojující s minulostí česká liturgie

(bohoslužba), podíl všech lidí na správě církve, jedna a tatáž Bible – Slovo Boží – společná všem křesťanům, sedm svátostí (křest, biřmování, manželství, pokání, večeře Páně, útěcha nemocných a svěcení kněží). Duchovní církve se mohou ženit a vdávat (knězem může být i žena) a jsme církví moderního pohledu na život a jeho starosti i radosti. Symbolem církve je kalich s křížem, jenž zpřítomňuje prostor církve propojující v sobě katolickou a protestantskou tradici víry. Oblekem duchovního je černý talár s červeným kalichem a bílá štola. Dnes tvoří církev 290 farností – náboženských obcí, ty jsou sdruženy do vikariátů, vikariáty do diecézí (brněnská, olomoucká, královéhradecká, plzeňská, pražská a slovenská). Každá diecéze má v čele biskupa. (Brněnský biskup je ThMgr. Juraj Dovala, narozený v roce 1974.) Hlavou celé Církve československé husitské je patriarcha. (Nyní je jím ThDr. Tomáš Butta, narozený v roce 1958.)

Bratr Martin

SVĚDECTVÍ NAŠICH PŘEDKŮ

V souvislosti s jubileem naší církve obracíme svoji pozornost k našim svědkům víry. Tato rubrika farního zpravodaje vychází z myšlenek a života Jana Ámose Komenského, který zemřel právě před 350 lety.

Bratr Jiří

PÁTÝ DÍL: „KULTURA, KRÁSA, UMĚNÍ.“

Biblické texty: Kazatel 3, 11; Žalm 19, 2; Žalm 148; Matoušovo evangelium 13, 45-46

Citát Komenského: „Nevídí-li kdo té krásy v světě, ten málo vidí.“ „Jaká bída, když naše božská mysl zrcadlí obludné přízraky věcí namísto jejich krásných obrazů.“

Kultura má v kořenu slova kult. Kultura je taková, jaký je její kult. Otázka zní, co je naším kultem? Co ctíme? Čemu se klaníme? Čím se necháváme kultivovat? Co nebo koho posloucháme? Na co se díváme? Čím se sytíme? Ne všechny kulty jsou dobré, pravdivé a především krásné. Komenský vidí krásu především v přirozenosti, v přirozeném světě, v přírodě. Odvolává se na původní význam slova „kosmos“, což znamená „krásný“. Svět a veškeré tvorstvo chápe jako divadlo či galerii krásy. Tak o tom mluví už ve svém raném spise Divadlo veškerenstva věcí. Dílo žel shořelo, ale zachovaly se fragmenty, díky nimž můžeme vyrozumět alespoň něco z Komenského pojetí: „Ne bez příčiny svět řeckým jazykem kosmos, tj. krásný; a latinským mundus, tj. čistý, nazván jest. Nebo všecko v něm krásné, čisté, libé a spanilé jest a krásu viditelnou neviditelného Boha maluje. Nevídí-li kdo té krásy v světě, ten málo vidí...“ Zdroj krásy je tedy dle Komenského zřejmý. Božský původ činí stvořený svět pozoruhodný velkolepý a harmonický. Pozorovatel je divákem, jemuž je dáno žasnout. Člověk je doslova zván, aby vstoupil jako herec-účastník na jeviště divadla světa a účastnil se příběhu napsaného autorem – stvořitelem. Jde o to hrát svou roli dobře, pravdivě a krásně. Avšak bylo by chybou vyvozovat, že vznešenost stvoření vedla Komenského k romantizaci lidské povahy. Komenský v Divadle dále píše o „porušení, zavedení a zamotání člověka a všechněch věcí jeho, na duši i na těle“. A v pozdní Poradě si Komenský nad důsledky lidského porušení takto povzdychne: „Jaká bída, když naše božská mysl zrcadlí obludné přízraky věcí namísto jejich krásných obrazů.“ Krása i ošklivost mají zvláštní moc. Kdo se jich často dotýká nebo účastní, toho proměňují. Pojem krásy jako takový je nám hádankou. Je-li krása božská, jak říká Komenský, není v lidských silách ji definovat. Ale i když ji neumíme vystihnout v celé její celistvosti, přece ji poznáme. Právě umění tedy začíná úžasem a pokorou před majestátem krásy.

Dle Komenského je krása pozoruhodná. Jak to, že ji dokážeme vnímat? Kde se bere? Jak se tvoří? Komenský věřil, že svět je umělecké dílo božského umělce. O kráse víme, protože

jsme pro ni byli stvořeni. Každý umělec se snaží zachytit nebo napodobit krásu tohoto světa. Hmotnou i nehmotnou – obraz, hudbu, zahrádku nebo charakter. Každý člověk je umělcem, protože každý člověk je schopen tvořit. Krása, kterou kolem sebe šíříme, nás zpětně ovlivňuje, zkrášluje. Umění, které má budoucnost, je umění krásné.

Modlitba

Bože, pamatuj na umělce. Buď jim milostivý a žehnej těm, kdo odrážejí krásu i nemoc, sílu i slabost lidského ducha. Stvořiteli, žehnej všem, kdo tvoří podle tvého obrazu. Těm, kdo nám svým uměním dávají nově nahlédnout, pocítit a zažít skutečnost, někdy krásnou, někdy ošklivou. Díky za jejich inspiraci, kterou v nás probouzejí úžas a údiv nad velikostí a hloubkou života. Nepřinášejí tím snad umělci veliký důkaz o tom, že máme podíl na tvé přirozenosti? Bože, uč nás vnímat tvou krásu i krásu kolem nás ve všech jejich podobách.

Váš bratr Jiří

MODLITBA

Náš brněnský bratr biskup J. J. Dovala nás již od počátku svého biskupského poslání zve k modlitbě. Každý den ve 20:00 hodin nás zve k připojení se k ostatním bratřím a sestřím, kterým nejsou věci lhostejné. Chtěla bych nás opět všechny v tento i jiný čas povzbudit: „Zapojme se také“. Když vám to nevychází ve 20:00 hodin, modlete se kdykoliv v jinou hodinu. Inspirujte se modlitbami, které máme v kancionálu nebo vlastními slovy. Každý měsíc bych vás chtěla poprosit, připojujme i společné modlitební úmysly. Budu se snažit je pro nás připravovat. Když mi pošlete svoje prosby, budu moc ráda. S vámi na Vyškovsku se vidím na bohoslužbách, můžete mi je předat osobně, vy na Blanensku můžete svoje modlitební úmysly poslat po bratru faráři. Přímluvná modlitba není pouze předkládáním seznamu našich žádostí Bohu, ale ochota vyjít vstříc a být Bohu k dispozici, pokud i mě chce použít k jejich vyslyšení. Je vyjádřením vztahu s Bohem i lidmi.

Vaše sestra Lidka Hadačová

V květnu 2020 společně prosíme:

Pán Ježíš je uprostřed nás, dává nám svůj pokoj a zbavuje nás strachu, abychom se otevřeli světu a sloužili mu. Modleme se tedy za náš svět a volejme: **Pane, smiluj se.**

- Prosme za pravý pokoj, radost a upřímnost všech křesťanů.
 - Prosme za církev, aby dovedla vnášet do světa odpuštění a smíření.
 - Prosme za služebníky církve, kteří jsou pověřeni prohlašovat kajícím křesťanům odpuštění a milosrdenství Boží.
 - Prosme za možnost brzy veřejně slavit bohoslužbu a za odeznění současné epidemie.
 - Prosme za ty, jejichž víra prochází zkouškami a pochybnostmi.
 - Prosme za ty, kdo nedovedou být k jiným ani k sobě milosrdní a odpuštět.
 - Prosme za lidi, kteří po léta trpí válkou či bídou a za pronásledované křesťany.
 - Prosme za příznivé počasí, vláhu a dobrou úrodu.
 - Prosme za ty, kdo trpí naším nezájmem a naší lhostejností.
 - Prosme za naše sborové společenství, abychom byli zajedno mezi sebou i s ostatními církevními obcemi.
 - Prosme za ty, kteří patřili do našeho sboru a nyní žijí mimo společenství církve.
- Amen.

PROSÍME, VĚNUJTE POZORNOST NÁSLEDUJÍCÍM DŮLEŽITÝM INFORMACÍM.

OBNOVA BOHOSLUŽEB

„Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám. Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště. Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, náказы, jež šíří zhoubu za poledne.“ (Žalm 91)

Podle nejnovějších informací **umožní vláda ČR konání veřejných bohoslužeb od 27. dubna pro maximální počet 15 účastníků, od 11. května pro 30 účastníků, od 25. května pro 50 účastníků, od 8. června bez omezení.**

Duchovní život se jistě nevyčerpává účastí na bohoslužbě, křesťanskou víru však nemůžeme zredukovat na soukromou zbožnost. Nelze ji ani přesunout do virtuální reality, na internetové stránky. Jsme Tělem Kristovým – a tuto skutečnost slavíme ve společenství.

Respektujeme veškerá karanténní opatření. Zároveň vnímáme, že bez postupné obnovy zásadního rozměru vytváření živého duchovního společenství bychom se prohrášili vůči poslání, které jsme od Krista přijali. Jde o poslání duchovně pečovat jeden o druhého. Východiskem duchovní péče je láska k Bohu, k bližním i k sobě samému, která se uskutečňuje obrácením a následováním Krista v duchu evangelia.

Jedním z prostředků, jímž se nám dostává potřebné Boží milosti k evangelijnímu životu, je společné slavení liturgie, při níž je Kristus v našem středu a svým slovem a svátostmi proměňuje naše srdce. Nejenom chlebem živ je člověk. Pro křesťana je duchovní pokrm stejně důležitý jako potrava pro tělo.

Dáváme pozhnání, abychom od neděle 3. května opět slavili veřejné farní bohoslužby a další obřady.

Stále je nezbytné dbát na hygienu a nepodceňovat riziko přenosu infekcí. V rámci pastorační péče je velmi důležité udržovat kontakt s farníky, u nichž hrozí izolace, osamění a negativní dopady na psychiku.

Praktická doporučení pro obnovení bohoslužeb:

- maximální počet účastníků (zpočátku do 15 osob) určit dle kapacity liturgického prostoru tak, aby byl zajištěn dostatečný odstup (min. 2 metry) mezi jednotlivci
- až do odvolání všichni účastníci bohoslužby nosí roušku či jinou ochranu obličeje
- u vchodu do liturgického prostoru bude k dispozici dezinfekce na ruce
- liturgický prostor bude udržován v čistotě, po každé akci vyvětrán a dezinfikován (zvláště podlaha, lavice, kliky, toalety a další kontaktní místa)
- duchovní si před bohoslužbou dezinfikuje ruce, taktéž před přípravou darů na stole Páně a poté před samotným vysluhováním Večeře Páně
- účastníci přistupují k přijímání Večeře Páně, roušku si sundají pouze na moment přijetí svátosti
- čistotě prostoru kostela a jeho příslušenství je věnována mimořádná péče
- pozdravení pokoje, přivítání, rozloučení se děje pouze slovně (bez podávání ruky).
- až do odvolání je zrušen veškerý další program, který vyžaduje shromažďování lidí
- za dodržování těchto pravidel je zodpovědný duchovní
- obdobná pravidla platí pro svatby a křty

DATA KONÁNÍ BOHOSLUŽEB V KVĚTNU 2020, VĚNUJTE, PROSÍM, POZORNOST ZMĚNÁM OPROTI OBVYKLÉMU POŘADU, DĚKUJEME!

BOHOSLUŽBY V KVĚTNU 2020				
Pátek	1.5.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
		18:45	Rudice	U Boží muky v Hajcích
Neděle – Dobrého pastýře 3. neděle po Velikonocích <i>Text evangelia: Jan 10, 1-10</i> <i>Zpíváme píseň: 250, 260</i>	3.5.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostelík
		14:15	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:00	Račice	Sbor Páně
		18:30	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje
Pátek	8.5.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
		18:45	Rudice	U Boží muky v Hajcích
Sobota	9.5.	17:30	Vítějeves	Obřadní síň obecního úřadu
		19:00	Lysice	Obřadní síň obecního úřadu
Neděle – 4. neděle po Velikonocích <i>Text evangelia: Jan 14, 1-14</i> <i>Zpíváme píseň: 248, 260</i>	10.5.	9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		14:00	Černá Hora	Kaple sv. Rodiny
		15:30	Křtiny	Kaple na hřbitově
		18:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:00	Račice	Sbor Páně
Pátek	15.5.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
		18:45	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle – 5. neděle po Velikonocích <i>Text evangelia: Jan 14, 15-21</i> <i>Zpíváme píseň: 255, 260</i>	17.5.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:15	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
Čtvrtek Slavnost Nanebevstoupení Páně	21.5.	17:00	Račice	Sbor Páně
		18:30	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje
		17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Pátek	22.5.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
		18:45	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle – 6. neděle po Velikonocích <i>Text evangelia: Jan 17, 1-11a</i> <i>Zpíváme píseň: 262</i>	24.5.	9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:00	Černá Hora	Kaple sv. Rodiny
		15:30	Křtiny	Kaple na hřbitově
		18:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:00	Račice	Sbor Páně

Pátek	29.5.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
		18:45	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle – Hod Boží svatodušní <i>Text evangelia: Jan 20, 19-30</i> <i>Zpíváme píseň: 261, 263</i>	31.5.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie Matky Páně
		14:15	Vyškov	Sbor Dr. K. Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:00	Račice	Sbor Páně
		18:30	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje

Mnohokrát děkujeme v čase nouze za vaše finance pro farnost!!!

Bylo vás dvacet sedm, kdo jste si vzpomněli i na tuto potřebu našeho společenství. Bratr farář osobně rozváží do schránek 550 ks farních zpravodajů od Vítějvsí až po Švábenice a dalších 150 ks roznášejí ochotní pomocníci. V tištěné podobě roznášíme 700 ks a elektronicky posíláme 1200 ks. Jen pro vaše povědomí a orientaci...

ANO, ÚČTY EXISTUJÍ:

Farnost Blansko č. účtu 244035648/0300; Farnost Vyškov č. účtu 1560157369/0800
Moc děkujeme za vaši obětavost a dary v čase nouze! Vážíme si jich a moc!

E-mail fararmartin@seznam.cz NEFUNGUJE.
Prosím pište na fararmartin@email.cz

**Nakonec něco pro usmání a k zamyšlení,
letošní Velikonoce obrazem:**

Někteří se ptají: „A co svatby?“

